

Las Perrerías de Mike 2

MIKECRACK

I EL DIAMANTET PERDUT

TEAMCOMPAS
EN CATALÀ

Estrella Polar

Las Perreries de Mike 2

MIKECRACK

MIKECRACK I EL DIAMANTET PERDUT

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Las Perrerías de Mike 2. Mikecrack y el diamantito perdido*

© Mikecrack, 2022

Edició i fixació del text: Rodrigo Palacios, 2022

© de la traducció: Ariadna Ausió i Dot, 2022

Disseny de coberta: Planeta Arte & Diseño

© Javier Jerez, per la il·lustració de coberta, el disseny de personatges i els esbossos, 2022

© Catalina Castillo, per la línia i el color, 2022

Disseny d'interiors: Pedro Viejo

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: maig del 2023

ISBN: 978-84-1389-528-4

Dipòsit legal: B. 7.127-2023

Imprès a Catalunya

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agraiem que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

ÍNDEX

Capítol 1. Llar, dolça llar?	6
Capítol 2. Desterrats al jardí.....	14
Capítol 3. La biblioteca	24
Capítol 4. El pla d'evasió.....	36
Capítol 5. La germana del Mike.....	46
Capítol 6. El viatge.....	58
Capítol 7. Tropicubo.....	70
Capítol 8. La selva	80
Capítol 9. Guardians de pedra	92
Capítol 10. El temple	106
Capítol 11. Infiltrats	118
Capítol 12. Les cavernes	130
Capítol 13. La cripta	144
Capítol 14. Retrobament	156
Capítol 15. La batalla dels gólems.....	166
Capítol 16. L'intercanvi.....	184
Capítol 17. Viatge al Món Obscur	196
Capítol 18. Retorn a la vida	208

CAPÍTOL I

LLAR, DOLÇA LLAR?

Quan va sonar el timbre de la porta, el Mike va sentir un nus a l'estómac. Aquell era el dia que se n'anava a viure a casa del Timba.

Va acaronar la corona del Trollino i tot seguit se la va tornar a col·locar al cap.

L'Exe va obrir la porta i es va trobar el Timba, que encara es posava una mica nerviós quan el veia.

—Bon dia —va saludar el Timba—. Tot a punt?

El Mike va aparèixer darrere de l'Exe amb un gest trist.

—Sí, suposo que sí... —va respondre arronsant les espatlles.

Després va assenyalar cap a una torre de maletes que hi havia al seu costat—. Aquestes són les meves coses.

—Sis maletes? —va preguntar el Timba—. Per què en necessites tantes?

El Mike va assenyalar la de sota de tot i llavors va anar alçant el dit per apuntar cap a les altres.

—Aquesta és la de les coses toves per mossegar. Aquesta és la de les coses dures per mossegar. Aquesta altra, la de les coses que no són ni toves ni dures, també per mossegar. En aquesta, hi porto xocolata. I la de dalt de tot és la del paper.

—Xocolata i paper? —va demanar l'Exe—. A casa del Timba també en tenen.

—L'àvia del Timba m'odia —va aclarir el Mike arrufant les celles—. Segur que no em deixa menjar xocolata. I no diguem paper...

L'Exe va sospirar i va entendre que no serviria de res discutir amb el Mike. Va agafar l'única maleta que ell havia preparat i la va portar al carro.

El Willy es va quedar assegut, capcot, al costat de l'entrada de la casa.

—No estiguis trist, Willy —va intentar animar-lo el Mike—. L'Exe té un pla per fer tornar el Trolli.

—És cert —va confirmar l'Exe—. Buscarem el cristall de llum.

El Willy va abaixar la vista a terra i va gemegar, poc convençut.

—No diguis això —li va respondre l'Exe—. El cristall de llum té el poder de crear vida. És el que necessitem.

El Timba havia vingut a buscar-los en un carro tirat per un cavall esprimatxat. Es van asseure tots quatre ben juntets a la part del davant, perquè la del darrere estava plena amb les maletes del Mike. El cavall va intentar iniciar la marxa, però les peülles li van relliscar a terra i el carro no es va moure ni un centímetre.

—De vegades li passa això en arrencar —va explicar el Timba—. Se l'ha d'empènyer una mica i llavors ja podrà ell sol.

El Mike i l'Exe van baixar a donar un primer impuls des de darrere. Aleshores, el pobre animal va aconseguir moure's, encara que avançava molt a poc a poc.

—Hi has posat massa pes, Mike! —el va renyar l'Exe.

—Ah, sí? I com sabem que no és la teva maleta la que ens fa anar lents?

Al cap de dues hores havien acabat de recórrer un camí que normalment es feia en vint minuts.

—Uf! Aquest animal no està en forma, Timba —va assenyalar el Mike—. L'hauries d'obligar a fer exercici.

El cavall va dirigir un renill molest al Mike.

—Eh! A qui li dius gras? —va replicar ell.

El cavall va tornar a renillar, aquest cop sense mostrar enuig. El Mike va arrufar les celles, estranyat.

—Què passa? —va voler saber el Timba—. Què ha dit?

—Diu que no m'amoïni, que en aquesta casa perdré pes... Saps a què es refereix?

El Timba va mirar cap a una altra banda fingint que no entenia el comentari del cavall.

—No, ni idea... —va murmurar—. A tu t'agradaven les lleties, oi?

La casa del Timba era semblant a la del Trollino, tot i que estava pintada d'una manera molt estranya, amb la teulada de color vermell cridaner i les parets de color verd clar.

—La teva àvia no distingeix bé els colors? —va dubtar el Mike.

—La meva àvia no distingeix bé gairebé res —va dir el Timba.

Hi volia afegir que la seva àvia no veia un bou a tres passes, però llavors la va veure com s'acostava a rebre'ls. L'Hortènsia era una dona molt gran, que no alçava un pam de terra, amb els cabells blancs pentinats amb la forma d'un arbust i unes ulleres petites col·locades a la vora del nas.

—Uh! Ja era hora, nen! —es va queixar.

—Hola, àvia —la va saludar el Timba, molest perquè ja el comencessin a cridar—. Aquests són el Mike, l'Exe i el Willy.

L'Hortènsia no va fer ni cas del Mike ni del Willy, i es va quedar mirant l'Exe de dalt a baix.

—Sí, senyor! —va exclamar amb orgull assenyalant-lo—. Això és un gossàs com Déu mana!

L'Exe va mirar a una banda i a l'altra, enrojolat.

—Com diu?

—Quin aire que té! És clar que sí! —va afegir l'Hortènsia. Llavors va fer un gest amb la mà cap al Mike i el Willy—. Vosaltres, porteu les maletes!

—Què? —va exclamar el Mike sense poder-s'ho creure.

L'Hortènsia va començar a ensenyar-li el jardí a l'Exe, de camí cap a la casa, mentre el Mike i el Willy arrossegaven les maletes. Després van passar tots junts a l'interior, on van descobrir que hi havia fotos del Trollino per tot arreu.

—Aquesta senyora està obsessionada... —va comentar el Mike quan l'avia no el podia sentir.

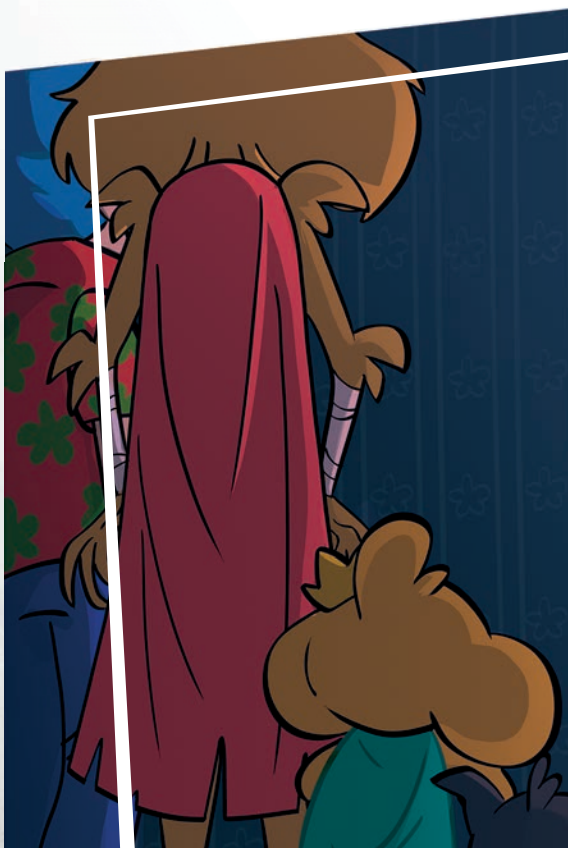
—No ho saps prou bé! —li va respondre el Chiribiqui, un ocell que els mirava atentament des de dins d'una gàbia.

A la casa també hi vivia l'Acenix, un gat gris que portava un collar vermell amb un cascavell al coll i que va desaparèixer només de veure'ls arribar.

La sorpresa més gran la van tenir al pis de dalt, on l'Hortènsia havia muntat una mena d'altar amb un quadre enorme del Trollino envoltat d'espelmes i flors.

—Les canvio cada dia —va dir, d'allò més, emocionada—. No hi tornarà a haver cap altre home com ell...

El Mike i l'Exe es van quedar parats davant l'altar. A continuació, van mirar cap al Timba amb la intenció de preguntar-li de què anava tot allò, però ell va negar amb el cap i va posar cara de no tenir-ne ni idea.

L'Hortènsia va obrir la primera porta que van trobar al passadís.
—Aquesta serà la teva habitació, Exe! —va dir—. Al costat de la del Timba!

Va prémer l'interruptor perquè tothom pogués veure el llit acabat de fer, la tauleta i el llum.

—I jo on dormiré? —va demanar el Mike.

L'Hortènsia va caminar cap al fons de l'habitació, va separar les cortines de la finestra i va assenyalar el jardí.

—Vosaltres en aquella caseta —va anunciar.

El Mike i el Willy van intercanviar una mirada de preocupació.

—Caseta?

Van baixar al jardí del darrere per poder veure la petita casa de fusta, bruta i desmanegada. Una parella de garses hi havia construït un niu a sobre.

L'àvia es va afanyar a fer-les fora agitant els braços.

—Su, su! Fora, ocellots!

Llavors, va convidar el Mike i el Willy a entrar-hi.

—Au! Aquí hi estareu divinament! —va exclamar.

El Mike va ficar-hi el cap i va descobrir que els insectes ja havien convertit allò en la seva llar. En un racó hi havia una teranyina de la mida d'un jersei i, al racó contrari, un formiguer en forma de muntanyeta. Una filera de formigues recorria el terra i es dirigia cap a ell.

—Deu ser una broma, oi? —va preguntar el Mike.

L'Hortènsia se n'havia anat a buscar un parell de bols de plàstic. Els va deixar a terra davant de la caseta i els va netejar amb una baieta.

—Au! El bol vermell és per al menjar i el groc, per a l'aigua.

—Hauré de menjar a terra? —va demanar el Mike, incrèdul.

—No, a terra no —va explicar l'àvia mentre li acaronava el cap, com si parlés a un cadellet—. Al bol vermell.

A continuació, l'Hortènsia es va girar cap al Timba.

—No sembla gaire llest, el gosset —va murmurar—. Quina pena.

Llavors va marxar cap a l'interior de la casa i va deixar el Mike amb cara de babau.

—Ho sento... —es va disculpar el Timba, avergonyit—. Segur que d'aquí a uns dies us deixarà entrar a tots.

Però el Mike estava començant a posar-se vermell d'ira. Se sentia insultat i mirava cap a la casa amb una tremolor en un ull.

—Grrr! Ho té clar, aquesta senyora, si es pensa que em quedaré aquí fora com un gos... —va remugar.

El Willy va llançar un grunyit, molest pel comentari.

—No t'ofenguis, Willy, ja saps a què em refereixo —es va justificar el Mike—. Si hem vingut a viure aquí, no pot ser que estiguem pitjor que a casa del Trolli.

Llavors es va fregar les potes del davant mentre somreia amb malícia.

—No et preocupis —va afegir el Mike—. Això no quedarà així...